

ΣΣ. 1 Ιαν/90.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαίρι κόψε με, και ρίξε τὰ κομμάτια μου,
 Μάτια μου,
 Και ρίξε τα μέσ' το γιαλό.
 'Απ' τὴ στιγμήν ποῦ μ' ἄφησες, τὸν κόσμον αὐτὸ συχάθηκα,
 Χάθηκα
 Καὶ δὲν προσμένω πιά καλό.

"Αν βάζης τώρα τ' ἄσπρα σου, καὶ τὰ μαλαμματένια σου,
 Ἐννοια σου,
 Θαρθῆ καιρὸς ποῦ θὰ θρηνῆς,
 Ποῦ θενάρθῆς στὸ μνήμά μου, νὰ πῆς ἓνα παράπονο,
 Κι' ἄπονο
 Θὰ μ' εὔρης, ὅσο κι' ἂν πονῆς.

Πάρε φωτιά και κάθε με, κι' ἀντάμα με τὴ στάχτη μου
 Τ' ἄχτι μου
 Μέσ' τὰ πελάγη νὰ σκορπᾷς,
 Νὰ μὴ σ' εὔρη τὸ κρημά μου, μαριόλα μου Ἠπειρώτισσα,
 Ῥώτησα,
 Καὶ μοῦπαν ἄλλον ἀγαπᾷς.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΣΣ. 10/επ/90

MANNA ΚΑΙ ΚΟΡΗ

— Μάννα μου, 'πές, νὰ σὲ χαρῶ,
 Γιατὶ πονῶ και σπαρταρῶ
 Σὰν τὸ πιασμένο ψάρι,
 Σὰν βλέπω ἓνα παλληκάρι;

— Κόρη μου, ποιὸς νὰ σοῦ τὸ 'πῆ,
 Ποῦ τόχει ὁ κόσμος ἐντροπή,
 Κι' ὁ ξεμολόγος κρηίμα;
 Κάλλι' ἄς σὲ 'δῶ 'ς τὸ μαῦρο μνήμα.

— Μάννα μου, 'πές, γιατί ῥιγῶ,
 Σὰν μὲ φωνάζει Μαριγῶ,
 Καὶ τ' εἶναι ποῦ με λυόνει,
 Στὴν πόρτα μας σὰν μ' ἀνταμόνει;

— Κόρη μου, μὴν ξαναρωτᾷς,
 Κάλλιο κρηφό νὰ τὸ κρατᾷς,
 Καὶ σὰν γενῆς μεγάλη,
 Ἐνα πουλι θὰ σοῦ τὸ ψάλῃ.

— Ἀχ, μάννα, λέγε μου γιατί
 Τὰ δύο μου χέρια σὰν κρατῆ
 Καὶ μὲ γλυκοφιλάῃ,
 Μία φλόγα μὲ λιγοθυμαί ;

— Ἀχ, κόρη μου, καλὰ 'ρωτᾷς.
 Καιρὸς μαντίλια νὰ κεντᾷς,
 Νὰ βάλῃς τὸ στεφάνι,
 Καὶ τότε' ὁ πόνος σου θὰ γιάνῃ.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ